

РЕШЕНИЕ

№ 43338

гр. София, 30.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 10.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **10318** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. чл. 189, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

Производството е образувано по жалба на Б. Е. Х., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място] 1202,[жк], [жилищен адрес] срещу резолюция от 12.08.2025 г. на ЗА Директора на ДИРЕКЦИЯ „МЕЖДУНАРОДНО ОПЕРАТИВНО СЪТРУДНИЧЕСТВО“ - МВР, адр. [населено място] 1233, [улица], с която му е отказано ползването на платен годишен отпуск по чл. 189, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Моли отмяна на заповедта и присъждане на деловодни разnosки.

Ответникът ЗА Директора на ДИРЕКЦИЯ „МЕЖДУНАРОДНО ОПЕРАТИВНО СЪТРУДНИЧЕСТВО“ - МВР оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира деловодни разnosки.

Контролиращата страна СГП не взима участие по делото.

Съдът приема, че жалбата е подадена в срока по чл. 140, ал. 1 във вр. чл. 149, ал. 1 от АПК /в оспорената резолюция не е посочено пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва/, от жалбоподател, който има правен интерес и е насочена срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Със Заявление, рег. № 0-814/11.08.2025 г. (л. 84), адресирано до директора на Дирекция "МОС" – МВР, жалбоподателят, на длъжност началник на сектор „Мисии на международни организации“ при отдел „И. и мисии в международни организации“ на ДИРЕКЦИЯ „МЕЖДУНАРОДНО

ОПЕРАТИВНО СЪТРУДНИЧЕСТВО“ – МВР, е заявил желание да ползва платен годишен отпуск, в размер на общо 3 работни дни, като е посочил и периода. С оспорената Резолюция от 12.08.2025 г., ответникът – ЗА директор на Дирекция "МОС"-МВР е отказал на служителя ползването на заявения отпуск. Конкретно е изписано : „Отказвам разрешаването на отпуск въз основа на становище рег. № 10723/12.08.2025 г.". Заявлението с резолюцията и становището от главен юрисконсулт В. И. за отказ за уважаване на молбата за отпуск са приложени под л.л. №№ 84 и 85 от делото. Компетентността на ответника да постанови процесната резолюция произтича от разпоредбата на т. 4, б. "в" от министерска Заповед № 8121з-315/23.03.2021 г. (л.л. №№ 54-58 от делото), издадена на основание чл. 189, ал. 7 ЗМВР и регламентираща реда за ползване на отпуските по ал. 1.

Настоящият състав приема, че жалбата е процесуално допустима, доколкото оспорената резолюция, изготвена от материалнокомпетентен административен орган, както се посочи по-горе, е по съществото си индивидуален административен акт по см. чл. 21, ал. 1 АПК, обективиращ изрично волеизявление, с което непосредствено се засяга правото на жалбоподателя да ползва платен годишен отпуск. Разгледана по същество жалбата неоснователна, поради следното:

Съгласно мотивите на Решение № 5246 от 25.04.2024 г. на ВАС по адм. д. № 2565/2023 г., V о., докладчик председателят В. Г., характерът на редовния платен годишен отпуск по смисъла на чл. 189, ал. 1, т. 1 ЗМВР представлява субективно право, а не правна възможност на държавния служител, поради което административния орган не разполага с оперативна самостоятелност относно преценката за ползването му и е следва да действа при условията на обвързана компетентност. Това субективно право се защитава както от Конституцията като елемент на правото на труд (чл. 48, ал. 5), така и от националните и валидните за страната международни актове. То, обаче, се упражнява при наличието на предвидените в закона предпоставки, зависещи от вида отпуск. В определени случаи отпускът би могъл да не е субективно право, а правна възможност – например по КТ, какъвто не е настоящият случай. Следователно ръководителят действа при условията на обвързана компетентност и при наличие, обаче, на предвидените в чл. 189, ал. 1, т. 1 и ал. 7 ЗМВР предпоставки, като същият е длъжен да разреши ползването му, ако предпоставките са налице. По-конкретно, съгласно чл. 189, ал. 7 от ЗМВР редът за ползване на отпуск по ал. 1 от служителите на МВР се определя със заповед на министъра на вътрешните работи. Съгласно т. 1 от Заповед № 8121з-315/23.03.2021 г. (л.л. №№ 54-58 от делото), издадена на основание чл. 189, ал. 7 от ЗМВР платеният годишен отпуск по чл. 189, ал. 1 от ЗМВР се ползва по съответния ред и по график по образец-приложение № 1. Съгласно т.3.2 от Заповедта, отпускът може да се ползва и извън графика по искане на служителя, но само при наличието на съответната преценка на органа, който разрешава отпуска. В конкретния случай, няма данни отпуска да е заявен в рамките на утвърден график, поради което разрешаването му е по реда на т.3.2 от Заповедта, според който отпускът може да се откаже мотивирано. В тази хипотеза административният орган действа при оперативна самостоятелност. С оспорената резолюция са изложени мотиви за отказа за ползване на отпуска, като се препраща към становище рег. № 10723/12.08.2025 г. на главен юрисконсулт В. И.. Това налага да се приеме, че административният акт е мотивиран, в който смисъл са задължителните указания до съдилищата с т. 3 от ТР № 16/1975 г. на ОС на ВС. Тези мотиви са по целесъобразност, поради което не могат да се проверят от съда, предвид разпоредбите на чл. 145, ал. и чл. 169 от АПК, според които административните актове могат да се оспорват пред съда по отношение на тяхната законосъобразност; при оспорване на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност, съдът проверява дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е

изискването за законосъобразност на административните актове. Както се установи, оспорената резолюция от 12.08.2025 г. е издадена от компетентен орган, при условията на оперативна самостоятелност и е мотивирана, поради което отговаря на задължителните изисквания за форма и съдържание на административните актове, регламентирани с нормата на чл. 59 АПК.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата следва да отхвърли.

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК, на ответната администрация следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 200 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Е. Х., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място] 1202,[жк], [жилищен адрес] срещу резолюция от 12.08.2025 г. на ЗА Директора на ДИРЕКЦИЯ „МЕЖДУНАРОДНО ОПЕРАТИВНО СЪТРУДНИЧЕСТВО“ - МВР, адр. [населено място] 1233, [улица].

ОСЪЖДА жалбоподателя Б. Е. Х., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място] 1202,[жк], [жилищен адрес] да заплати на МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, на осн. чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 200 лв. деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.